



**МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ
УКРАЇНИ**

вул. Городецького, 13, м. Київ, 01001

Тел.: +380 44 278-37-23, факс: +380 44 271-17-83

E-mail: themis@minjust.gov.ua

http://www.minjust.gov.ua

Код ЄДРПОУ 00015622

№ _____

На № _____

**Міністерство внутрішніх
справ України**
вул. Академіка Богомольця, 10,
м. Київ, 01601

Національна поліція України
вул. Академіка Богомольця, 10,
м. Київ, 01601

✓ **Національна академія внутрішніх
справ**
пл. Солом'янська, 1, м. Київ - ДСП,
03035

*Щодо виконання рішення Європейського суду
з прав людини у справі «Сінькова проти України»*

27 лютого 2018 року Європейським судом з прав людини (далі – Європейський суд) було ухвалено рішення у справі «Сінькова проти України» (заява № 39496/11), яке набуло статусу остаточного 02 липня 2018 року.

У вказаному рішенні Європейський суд констатував порушення пункту 1, 3 та 5 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція), зокрема, у зв'язку з незаконним триманням заявниці під вартою без постанови суду та тривалим триманням її під вартою під час досудового розслідування (*стислий виклад рішення додається*).

Крім того, Європейський суд зобов'язав державу сплатити заявниці 4 000 (чотири тисячі) євро відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись.

Відповідно до пункту 1 статті 46 Конвенції та статті 2 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» рішення Європейського суду є обов'язковими для виконання.

Під виконанням рішення Європейського суду слід розуміти виплату відшкодування, а також вжиття державою додаткових заходів індивідуального характеру, спрямованих на усунення конкретного порушення, визначеного в рішенні Європейського суду, та заходів загального характеру, спрямованих на усунення підстав для надходження до Європейського суду аналогічних заяв проти України у майбутньому.

За цими критеріями Комітет міністрів Ради Європи (далі – КМ РЄ) здійснює оцінку виконання державою рішень Європейського суду, виходячи з інформації, наданої

ВРСДЗ НАВС	
Вх. №	3494
№	07
кількість аркушів:	20
осн. док.	2 додаток 2

УВ Міністерство юстиції України
28814/4417-30-18/5.5 від
18.07.2018



арк.2

16:03:51

державними органами щодо заходів, вжитих на виконання вказаного рішення. Відповідні положення закріплені у Правилах КМ РЄ щодо контролю за виконанням рішень Європейського суду та умов дружнього врегулювання (від 10 травня 2006 року).

У цій справі Європейський суд зазначив, що тримання заявниці під вартою у період з 29 травня 2011 року до 17 червня 2017 року не охоплювалося жодним судовим рішенням (п. 67 рішення). Крім того, Європейський суд, посилаючись на свою попередню практику в аналогічних справах щодо України, зокрема, висновки в рішеннях у справах «Єлоєв проти України» (заява № 17283/02) та «Харченко проти України» (заява № 40107/02), вказав, що практика тримання обвинувачених під вартою без конкретних юридичних підстав або за відсутності чітких норм, які б регулювали їх ситуацію, у результаті чого вони можуть бути позбавлені свободи протягом необмеженого строку без дозволу суду, несумісна з принципами юридичної визначеності та захисту від свавілля, які є загальними елементами, притаманними Конвенції та верховенству права.

Враховуючи висновки Європейського суду у справі «Сінькова проти України», а також з метою забезпечення виконання цього рішення і недопущення аналогічних порушень у майбутньому прошу:

- забезпечити неухильне дотримання працівниками правоохоронних органів Конвенції, практики Європейського суду та положень чинного законодавства України під час тримання особи під вартою;
- повідомити, яким чином було покращено адміністративну практику працівників органів досудового розслідування з метою забезпечення ефективного застосування положень Кримінального процесуального кодексу України щодо недопущення незаконного та необгрунтованого тримання під вартою;
- забезпечити доведення висновків Європейського суду у цій справі до відома працівників правоохоронних органів всіх рівнів для врахування в роботі;
- Національній академії внутрішніх справ – забезпечити професійну підготовку та підвищення кваліфікації працівників правоохоронних органів з питань вивчення Конвенції та практики Європейського суду, зокрема, щодо законного тримання особи під вартою.

З метою забезпечення належного звітування перед КМ РЄ про стан виконання вказаного рішення Європейського суду прошу повідомити про результати розгляду цього листа **до 20 серпня 2018 року.**

Окремо повідомляю, що найближчим часом автентичний переклад вказаного рішення буде надруковано у збірнику нормативно-правових актів «Офіційний вісник України» та розміщено на сайті Міністерства юстиції України (https://minjust.gov.ua/cat_9329).

Додаток: стислий виклад рішення у справі «Сінькова проти України».

Заступник Міністра –
Уповноважений у справах
Європейського суду з прав людини

Іван ЛІЩИНА

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «СІНЬКОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF SINKOVA v. UKRAINE)
(Заява № 39496/11)

Стислий виклад рішення від 27 лютого 2018 року

16 грудня 2010 року заявниця із трьома іншими членами творчого об'єднання «Братство Св. Луки» прийшла до меморіалу «Вічної Слави» та виступила, а саме посмажила на сковорідці декілька яєць на Вічному вогні на могилі Невідомого солдата. Її знайомі приєдналися до неї та здійснили відеозйомку події. Того ж дня заявниця опублікувала відеозапис у мережі Інтернет від імені «Братства Св. Луки».

До міліції було подано декілька скарг, у яких стверджувалось, що дії, зафіксовані на відеозаписі, становили поругу над могилою Невідомого солдата та вимагалося ініціювати кримінальне переслідування.

18 лютого 2011 року щодо заявниці та двох невстановлених осіб було порушено кримінальну справу за підозрою у вчиненні поруги над могилою Невідомого солдата за попередньою змовою групою осіб. Того ж дня заявницю було оголошено у розшук міліцією.

25 травня 2011 року щодо заявниці було складено обвинувальний висновок. Того ж дня справу було направлено на розгляд до суду.

10 червня 2011 року заявниця звернулася до суду із клопотанням про звільнення з-під варти під підписку про невиїзд. Вона стверджувала, що вона характеризувалась з позитивного боку, не мала судимості, співпрацювала зі слідством та що її дії були нічим іншим, ніж протестом проти нецільового використання газу. 17 червня 2011 року суд провів попередній розгляд справи, під час якого відмовив у задоволенні клопотання заявниці, посилаючись на тяжкість пред'явлених їй обвинувачень.

30 червня 2011 року заявниця знову звернулася з клопотанням про звільнення з-під варти, яке суд задовольнив та звільнив заявницю під підписку про невиїзд.

04 жовтня 2012 року суд визнав заявницю винною у вчиненні поруги над могилою Невідомого солдата, діючи у складі групи осіб за попередньою змовою, та призначив їй покарання у вигляді позбавлення волі на строк три роки зі звільненням від відбування покарання з іспитивним строком на два роки. Заявниця подала апеляційну скаргу, у задоволенні якої було відмовлено. Касаційну скаргу заявниці було залишено без задоволення.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявниця скаржилась, що її первинне затримання та подальше тримання під вартою порушували пункти 1, 3 та 5 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

Розглянувши скаргу заявниці за пунктом 1 статті 5 Конвенції, та не знайшовши жодних ознак незаконності або свавілля щодо затримання заявниці, Європейський суд дійшов висновку про відсутність порушення у зв'язку з цим. Разом з тим, Європейський суд звернув увагу, що тримання заявниці під вартою у період з 29 травня 2011 року до 17 червня 2011 року не охоплювалось жодним судовим рішенням. З огляду на зазначене, та посилаючись на свою попередню практику у справах проти України, Європейський суд дійшов висновку про порушення пункту 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з триманням заявниці під вартою з 29 травня 2011 року до 17 червня 2011 року.

Щодо скарг заявниці за пунктом 3 статті 5 Конвенції Європейський суд вказав, що тримання заявниці під вартою під час досудового розслідування тривало три місяці. Крім того, Європейський суд зауважив, що національні суди не розглядали можливості застосування до заявниці будь-яких інших запобіжних заходів, посилаючись, головним чином, на тяжкість обвинувачення та гіпотетичний ризик переховування заявниці. З огляду на це, Європейський суд констатував порушення пункту 3 статті 5 Конвенції.

Розглянувши скаргу заявниці за пунктом 5 статті 5 Конвенції, Європейський суд зазначив, що принцип ефективного здійснення гарантованого ним права на відшкодування не був дотриманий у цій справі, отже, було порушення цього положення Конвенції.

Заявниця також скаржилась на порушення її права на свободу вираження поглядів, посилаючись на статті 7, 10, 11 та 18 Конвенції. Європейський суд вирішив за належне розглянути ці скарги виключно за статтею 10 Конвенції. З огляду на всі обставини справи Європейський суд дійшов висновку про відсутність порушення цього положення Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД

- «1. *Оголошує*, одногосно, заяву прийнятною;
2. *Постановляє*, одногосно, що не було порушення пункту 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з затриманням заявниці;
3. *Постановляє*, одногосно, що було порушення пункту 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з триманням заявниці під вартою з 29 травня до 17 червня 2011 року;
4. *Постановляє*, одногосно, що було порушення пункту 3 статті 5 Конвенції;
5. *Постановляє*, одногосно, що було порушення пункту 5 статті 5 Конвенції;
6. *Постановляє*, чотирма голосами проти трьох, що не було порушення статті 10 Конвенції;
7. *Постановляє*, що:
 - (а) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявниці 4 000 (чотири тисячі) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;
 - (б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;
6. *Відхиляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.»